

Abstrakt

Hlavním tématem práce je komparace integračních politik Belgie a Nizozemí se zaměřením na situaci muslimských imigrantů. Obě země sdílejí hodnoty liberální demokracie, na jejichž základech se snaží k této problematice od počátku jejího vzniku přistupovat. V práci jsem se zaměřila na popis vývoje integračních politik, pro jehož pochopení bylo třeba zahrnout také klíčové historické momenty formování národních identit obou zemí, kterým je věnována první část textu.

Cesta k vytvoření integračních politik začíná v Belgii i Nizozemí obdobím po konci druhé světové války, kdy obě země zažívaly prudký ekonomický rozvoj. První vlna muslimských imigrantů přichází na pozvání vlád Belgie a Nizozemí v 60. letech. Námezdní dělníci z Turecka a Maroka obsadili pracovní místa, o která domácí pracovníci neměli zájem. Formulace prvotních tezí o potřebě řešení nárůstu imigrantů v obou zemích byly vyřčeny téměř o dvacet let později. Až po první ropné krizi na počátku 70. let, bylo jasné, že muslimští imigranti chtějí v zemi setrvat, ačkoliv už pro ně v důsledku ekonomické recese neexistuje pracovní uplatnění. Na počátku 80. let tak obě země přijímají první opatření, kterými se snaží nastavit další rámec vývoje. V tento moment také končí doposud velice podobný vývoj v obou zemích.

Komparativní metoda je uplatněna zejména v třetí části práce věnované srovnání obou integračních politik, které nesou od přelomu století jasná specifika. V Belgii se projevují rozdíly mezi komunitou Vlámů a Valonů, vývoj v Nizozemí významně formují násilné činy, které zvyšují nejistotu místních a úspěch extrémně pravicových stran. Rozdíl přístupu obou zemí je popsán také na základě specifík, která se objevila již při formování těchto národů od středověku po jejich naplnění v samostatných státech.